

Nr 41.

Ankom till riksdagens kansli den 9 maj 1940 kl. 12 m.

*Utlåtande i anledning av väckta motioner om ändrade grunder
för jakt efter sjöfågel å vissa vatten och områden.*

(2:a avd.)

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade likalydande motioner, nämligen I: 91 av herr *Mannerskantz m. fl.* samt II: 149 av herr *Jonsson* i Skedsbygd, har hemställts, att riksdagen måtte besluta att i skriftelse till Kungl. Maj:t hemställa om utredning och förslag snarast möjligt i fråga om ändrade grunder för jakt efter sjöfågel på vatten och områden, som avses i 13 § lagen om rätt till jakt.

Beträffande de skäl, som anförts till stöd för motionerna, hänvisas till dessa.

I lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt har 13 § följande lydelse: »Ä öppna havet ävensom i skärgård på holmar, klippor och skär, som ej höra till visst hemman, må utan tillstånd av kronan icke idkas annan jakt än sådan som den bofasta kustbefolkningen av ålder bedrivit efter säl eller sjöfågel.»

Motionärerna anse, att tillräckligt lång tid förflutit, för att verkningarna av nämnda § skola kunna bedömas, och hava kommit till den slutsatsen, att ett lämpligare förfaringsätt borde vara, att all jakt på kronans vatten fordrade licens. Sådan licens borde utfärdas av länsstyrelserna, efter hörande av vederbörande jaktvårdsförenings styrelse, varvid grunderna för licensgivningen i främsta rummet borde vara vederbörande sökandes kvalifikationer såsom ansvarskännande jaktutövare. Behovet av tillskott för livsuppehållet borde även kunna påverka bedömandet särskilt i tveksamma fall. Licenserna borde vara belagda med viss mindre avgift, varigenom jaktvårdsfonderna skulle komma att tillföras medel att användas till gäldande av kostnaderna för viss övervakning samt bestyr med granskning av licensansökningarna. Tänkbart vore även, att licenserna gäves sådan avfattning, att de avsåge nedläggandet av visst antal fåglar eller jakt under visst antal dagar, såsom fallet vore i vissa andra länder.

Lots- och fyrpersonal borde i allmänhet erhålla licens, men en viss begränsning i antalet nedlagda fåglar vore i vissa fall aktuell även för nämnda personal.

Någon olägenhet av att säljägarna lämnades frihet att bedriva sin näring utan licens torde icke finnas, varför de skulle kunna utgöra ett undantag. Härigenom skulle mycket arbete med tilldelning av licenser för jakt efter säl kunna inbesparas.

Utskottet har i vederbörlig ordning införskaftat yttranden över motionerna från domänstyrelsen och Svenska jägareförbundet.

Domänstyrelsen har anfört följande.

Bestämmelserna i 13 § jaktlagen hava i många fall inneburit vissa tolkningssvårigheter. Uttrycket »den bofasta kustbefolkningen» har på en del håll givits en innebörd, som vid lagens utarbetande ej torde hava avsetts. De i motiven till jaktlagen uttalade farhågorna för svårighet vid tolkningen av detta begrepp hava således i praktiken besannats.

Styrelsen anser önskvärt, att dessa svårigheter bliva så snart ske kan på något sätt undanröjda och är av den meningen, att en anordning i stil med den motionärerna avsett är ägnad att avhjälpa dessa olägenheter.

Styrelsen får därför tillstyrka utredning och förslag som i motionerna angivits.

Ehuru motionärerna endast hemställt om utredning och förslag i denna fråga anholder styrelsen att redan nu få framlägga en del ytterligare synpunkter, som böra komma till övervägande vid förslagets utarbetande.

Det av motionärerna avsedda syftet torde kunna vinnas genom att 13 § jaktlagen gives följande ändrade lydelse:

»Å öppna havet ävensom i skärgård på holmar, klippor och skär, som ej höra till visst hemman, må utan tillstånd av vederbörande länsstyrelse icke idkas annan jakt än efter säl.

Närmare föreskrifter om utfärdande av sådant tillstånd meddelas av Konungen.»

Vid flera tillfällen har styrelsen framhållit angelägenheten av införande av förbud mot all vårjakt. Denna fråga torde emellertid ej kunna lösas i detta sammanhang. Styrelsen får emellertid nu föreslå, att — därest det av motionärerna framförda förslaget kommer till genomförande — länsstyrelserna erhålla sådana direktiv, att licens för vårjakt meddelas endast till sådana personer, för vilka denna jakt är av mera påtaglig betydelse ur närings- eller försörjningssynpunkt.

Svenska jägareförbundet har genom sitt arbetsutskott tillstyrkt bifall till motionerna.

Utskottet.

Såsom av domänstyrelsens utlåtande framgår, hava vissa tolkningssvårigheter uppstått vid tillämpningen av 13 § lagen den 3 juni 1938 (nr 274) om rätt till jakt, vilken paragraf reglerar jakträtten å öppna havet och de s. k. ödeskären. Tveksamhet har sålunda kommit till synes rörande rätta tolkningen av den i berörda paragraf intagna bestämmelsen, att därstädes icke utan tillstånd av kronan är tillåten »annan jakt än sådan som den bofasta kustbefolkningen av ålder bedrivit» efter säl eller sjöfågel.

Svårigheter att i vart särskilt fall kunna avgöra, huruvida vissa personer äro att karakterisera som »bofast kustbefolkning» och av dem bedriven jakt såsom »av ålder bedriven», förutsågos redan vid behandlingen inom utskottet av förslaget till berörda lag. Utskottet uttalade emellertid då den för-

hoppningen, att förhållandena på platsen skulle erbjuda tillräcklig ledning för ett dylikt avgörande.

Motionärerna föreslå, att jakten efter sjöfågel å ifrågavarande jaktplatser skulle göras beroende på innehav av särskild licens, vilken borde utfärdas av länsstyrelserna. Enär det torde kunna befaras, att vid licensgivning- en samtliga länsstyrelser, som i ifrågavarande hänseende kunna komma i fråga, icke komma att tillämpa likartade principer, anser utskottet, att ett dylikt förfaringssätt icke är ägnat att medföra en rättvis fördelning av jakt- tillfällena. Dessutom synes utskottet så kort tid hava förflutit sedan den 1 juli 1938, då ifrågavarande lag trädde i kraft, att det ännu är för tidigt att ut- tala sig om verkningarna av densamma. I varje fall torde icke redan nu en så fast praxis å området hava hunnit utbilda sig, att ändringar i lagen erfordras för att rätta denna praxis.

Under åberopande av det anförda hemställer utskottet,

att de likalydande motionerna I: 91 och II: 149 icke må
föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 7 maj 1940.

På jordbruksutskottets vägnar:

C. J. JOHANSSON.

Närvarande: se utlåtande nr 40.

Reservation

av herrar *Mannerskantz* och *von Stockenström*, som ansett, att utskottet bort tillstyrka bifall till förevarande båda likalydande motioner I: 91 och II: 149.
